

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 257/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. Ď., Z., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. k. I/211/1220-8756/2000-r z 12. apríla 2000 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 94/00 z 28. februára 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. Ď. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2006 doručená sťažnosť Ľ. Ď., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚDR SR“) č. k. I/211/1220-8756/2000-r z 12. apríla 2000 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sž 94/00 z 28. februára 2001.

Sťažovateľ uviedol, že 16. júna 2000 podal najvyššiemu súdu žalobu, ktorou žiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ÚDR SR z 12. apríla 2000. ÚDR SR podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotilo dôkazy, keď jeho činnosť pre A. nesprávne vyhodnotilo ako príjem z príležitostnej činnosti. Sťažovateľ sa domnieva, že jeho príjmy z činnosti pre A. boli príjmami podľa § 7 ods. 1 písm. b) zákona o daniach z príjmov, a teda výdavky vynaložené v súvislosti s výkonom jeho živnostenskej činnosti sú výdavkami podľa § 24 ods. 1 tohto zákona. Rozsudkom z 28. februára 2001 najvyšší súd žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ uviedol:

„Mám za to, že postupom Ústredného daňového riaditeľstva bolo porušené právo na spravodlivé konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nakoľko Najvyšší súd SR je najvyššou inštanciou v sústave slovenského súdnictva, vyčerpali sme všetky možné opravné prostriedky a niet iného súdu ako Ústavného súdu SR, ktorý by chránil sťažovateľove základné právo.“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že:

„Ústredné daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím č. k. I/211/1220-8756/2000-r porušilo základné právo L. Ď. podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sž 94/00 a rozhodnutie Ústredného daňového riaditeľstva SR č. k. I/211/1220-8756/2000-r sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania sťažnosti je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd zaujal stanovisko, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti.

Jednou zo základných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 22/02).

Sťažovateľ až na základe výzvy zo 4. júla 2006 predložil rozsudok najvyššieho súdu, ale napriek ustanoveniu § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde na tomto nebola vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia.

Ústavný súd zistil, že na najvyššom súde rozsudok sp. zn. 4 SŽ 94/00 z 28. februára 2001 nadobudol právoplatnosť 19. marca 2001.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006